

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Δ'. ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1930 — ΤΕΥΧΟΣ 80

ΑΠΟ ΚΕΙΝΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΑΝ

«Πανταχῇ δὲ δύσποτμα»

Δίσχ. — «Προμηθεὺς» 198 —

Ἀνασπάζω τὰ συρτάρια ἑνὸς παληοῦ μου γραφείου γιὰ κάποιο ἔγγραφο. Ἡ σκόνη τοῦ χρόνου εἶχε κοσμήσει διάφορα χαρτιά ἐκεῖ μέσα, γράμματα, κάρτες, λογαριασμούς, ἔντυπα, ἀποδείξεις, ἀνεξόφλητα συναλλάγματα, ἓνα σωρὸ ξεχασμένες ἱστορίες—καὶ μὲ τὸ διάβασμά τους λησμόνησα αὐτὸ πὺν ζητοῦσα....

Τὶ ἀμέριμνα χρόνια! Τὶ ἐγωϊσμός! Μιὰ πεποιθήση ἀκλόνητη γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Κανένα σκουλία ἀμφιβολίας. Οἱ πόνοι ἐπιπόλαιοι, ἄβαθοι, ἔτοιμοι, νὰ δώσουν τὴ θέση τους στὴ χαρά. Παράξενο ὅμως! Ἀβαθὴ κι' ἡ χαρά, ἐπιπόλαιοι κι' αὐτὴ. Μιὰ ἀσυνέπεια πέρα ὡς πέρα! Τὶ σπατάλη! Τὶ ἀνατροπὴ! Σήμερα ἡ ἀμφιβολία ἔφθασε σὲ σημεῖο νὰ σβύσει καὶ τὴν τελευταία ἐνισχυτικὴ χίμαιρα, τὴν ἐλπίδα!.. Νὰ μπορούσε νὰ ξαναρχίσει ὅ,τι πέρασε!.. Τὸ πικρὸ δάκρυ τῆς μνήμης ἐξατμίζεται περιφρονημένο ἀπὸ τὴ νειότη δίχως ν' ἀφίσει κανένα δίδαγμα, κι' ὁ νόμος θὰ ἐξακολουθεῖ ὁ ἴδιος γιὰ ὅλους.

Ἀνάμεσα στὰ σκονισμένα χαρτιά, μιὰ παληά, πολὺ παληά φωτογραφία. Ἀπογοητευτικὰ τὰ ἴχνη τοῦ χρόνου! Δίχως νὰ τὸ θέλω ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸν ἀντικρινό μου καθρέφτη. Στὸ χαρτόνι καμμιὰ ρυτίδα ἀκόμα, τὸ κεφάλι καὶ τὸ σῶμα εὐθυτενῇ, τὰ χεῖλη λαίμαργα, ἔτοιμα νὰ ρουφήξουν τὸ χυμὸ τῆς χαρᾶς καὶ νὰ ξεχειλίσουν τὴν περίσσια ζωὴ. Καμμιὰ πικρία στὸ στόμα. Οἱ γραμμὲς ἁρμονικῆς,

ἀφροντισιὰ καὶ ἔπαρση στὴν ἔκφραση. Ὁ καθρέφτης μου δείχνει ρυτίδες, ρυτίδες παντοῦ. Στόμα φαρμακωμένο, πρόσωπο, πὺν δὲν μερεῦει τὸ χαμόγελο, γραμμὲς κυρτές, ἀντισθητικές, ἔτοιμες γιὰ μεγαλείτερη καμπύλη. Μονάχα τὸ μάτι. Ἀπὸ τὸ βλέμμα τῆς φωτογραφίας προσιμῶ τὸ σημερινό. Δὲν ἔχει βέβσια καμμιά λάμψη πιά, μου φαίνεται ὅμως βαθύτερο. Τὸ ἄλλο τὸ ξεθώριαζεν ὁ ἥλιος κι' ἡ ἐπιφάνεια, τοῦτο ἐδῶ τὸ κάνει σκοτεινότερο τὸ ἀπύθμενο πηγάδι ὅπου καιρὸ τῶρα συνήθισε νὰ βλέπει.

Πλαῖι μου στὴ φωτογραφία στέκει κάποιος. Ἐνα πρόσωπο στραγγισμένο, ἀσκητικό, μὲ ἀκατάστατη γκριζὰ γενειάδα. Εἶναι ὁ Γιάννης Καλόγερος. Ἄν ἔκρυβε κάτω ἀπὸ ράσο τὴν Κυριακάτικη βράκα του, καὶ τίς κοητικές μπότες πὺν τοῦ εἶχα χαρίσει, θὰ μπορούσε, ὅπως ἀκουμπᾷ ἀρειμάνια πάνω στὸ τουφέκι του, νὰ ποζάρει γιὰ ἀντάρτης καλόγερος. Ἀφορμὴ ὅμως πὺν τὸν βάφτισαν μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ οἱ χωριᾶτες, ἦταν γιὰτὶ ἐπὶ χρόνια ζοῦσεν ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὸν κόσμον, δίχως κανένα σύντροφο.

Μὲ ἀνάπτυξη μεγαλείτερης ταχύτητος κατορθώνω νὰ ξαναζήσω νοερά τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Θυμᾶμαι τὴ μέρα. Ἐνα δειλινό. Ἐνα θαυμάσιο δειλινὸ τοῦ νησιοῦ μου. Μιὰ φωτογραφία ἐρασιτέχνη.

Εἴμαστε μακριὰ ἀπὸ τὴν πολιτεία, ἀπομονωμένοι ἀπὸ τὴν κίνησι καὶ τὸ θόρυβο. Σήμερα ἡ ἀρτηριοσκλήρωση μὲ κάνει νὰ συμπονῶ τὰ πουλιὰ πὺν σκοτώνουν. Τότες ἤμουν κι' ἐγὼ κυνηγός, μανιώδης κυνηγός, ψεύτης σὰν τοὺς ἄλλους... Κατακτητὴς κομπάζοντας γιὰ κάθε ἐπιτυχία Ἀνάλητος στὸ σφαδασμὸ τοῦ λαβωμένου πουλιοῦ κι' ἀναίσθητος στὴν ὁμορφιὰ τοῦ τοπίου.

Ὁ ὁδοστρωτήρας τοῦ πολιτισμοῦ δὲν εἶχεν ἀκόμα συνδέσει μὲ δρόμους καὶ αὐτοκίνητα τὴ γωνιά ἐκείνη μὲ τὰ κατοικημένα κέντρα, κι' ἡ μοναξιά της ἦταν αἰσθητή.

Νερά, λόφοι κατάφυτοι, κοιλάδες ἀπὸ συκιὲς καὶ καρποφόρα, ὕστερα ἐλαιῶνες, πεῦκα στὰ ὑψώματα, ἔλατα ὡς τὰ κορφοβούνια, κάποιο ἐρημοκλήσι πάνω σ' ἓνα βράχο, τρία τέσσερα σκόρπια σπιτάκια, μὲ τὰ κόκκινά τους κεραμίδια, πλαισιωμένα ἀπὸ τὴν πράσινη χαρά, καὶ μπροστά μου ἡ θάλασσα, ἡ γαλάζια θάλασσα τῆς Ἰωνίας, ἄλλοτε καπριτσιάρα σὰν μιὰν ὁμορφη νευρική γυναῖκα, πολλὲς φορὲς ὅμως, ιδίως τὰ βράδια, ναρκωμένη, σχεδὸν ἀρυτίδωτη, ἓνα γυαλυστέρὸ σεντόνι ξεδιπλωμένο στὰ πόδια μου.

Στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ νησιοῦ μου περνοῦσα ἓνα δυὸ

μῆνες κάθε χρόνο, βρίσκοντας ἑξαιρετικὴ ἀπόλαυση στὸ νὰ στερεῶ τὴν ἀπόλαυση τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὰ τα-
ξειδιάρικα πουλιά.

Κάποτε, εἶνε ἀλήθεια, μὲ παρέσερνε νῆ ποίησι τοῦ τοπείου, οἱ σεληνόφωτες βραδιὲς μὲ τὴν ἐπιβλητικὴ τους γαλήνη, κι' ἡ μοναξιά πού ἔκαναν ἀκόμα πιὸ χτυπητὴ τὰ κουδουνίσματα τῶν κοπαδιῶν καὶ τὸ μονότονο πλαγιαυλὶ κάποιου βοσκοῦ. Ἐννοιωθα τότες καὶ ἀκαθόριστο μέσα μου, κάποια ψυχὴ νὰ ξυπνᾷ, καὶ νὰ μ' ἔξωθεῖ νὰ συμμεθέξω στὸ σιωπηλὸ ὕμνο πρὸς τὴ Δημιουργία, πού ἔψαλλαν τὰ γύρω μου. Ἀπὸ τὴ γοητεία ὅμως μ' ἀποσποῦσεν ἀπότομα ἡ γκρίνα τοῦ Γιάννη Καλόγερου.

— Πάει κι' ἡ αὐριανὴ μέρα! Τί διάολο μπουνάτσες εἶν' αὐτές!...

— Ὑπομονή, μπάρμπα Γιάννη... Τί νὰ κάνουμε!...

— Ὑπομονή ἓνας λόγος!... Οἱ μέρες τῆς πάσας περνοῦν. Χρόνια τώρα αὐτὴ τὴν ἐποχὴ φυσοῦσανε τραμουν-
τάνες. Φέτος, μὲ τὶς μπουνάτσες τὰ πουλιά θάλλαξουνε δρό-
μο. Ἐμένα δὲ μοῦ κόφτει... Ἔτσι κι' ἄλλοιῶς χειμῶνα,
καλοκαίρι κάθουμαι ἐδῶ!... Ἐσὺ ὅμως ἀφεντικὸ θὰ στε-
ναχωρεθεῖς!

Κακόμοιρε Γιάννη! Φοβόταν πραγματικὰ μὴ τυχὸν στεναχωρεθῶ. Ὅχι γιὰ τὸ μεροκάματο πού τοῦ πλήρωναν... Αὐτὸ πάντα μποροῦσε νὰ τὸ ἐπιτύχει δουλεύοντας τὴ γῆ. Χάρις στὸ κυνήγι, πού μὲ κρατοῦσε ἐκεῖ κάτω εἶχε λίγη συντροφιά, τὸ τσιγάρο του, κάποτε φαγητὸ ψημένο, ψωμὶ ἄσπρο, καὶ τὸ κυριώτερο τὸ ρακάκι πού κάθε βράδυ τρα-
βοῦσε κουβεντιάζοντας μαζί μου.

Ἡ κουβέντα του εἶχε πρωτόγονο ἐνδιαφέρον. Γιὰ τίποτε δὲν σκιαζέτο, ἔξον ἀπὸ τὴ φύση, τὰ σύννεφα, τὸν ἀγέρα, τὴ βροχή, πρὸ πάντων ὅμως γιὰ τὴν βλάστησι καὶ τὴν καρποφορία τῶν δέντρων πού ὁ ἴδιος πρὸ χρόνων εἶχε φυτέψει. Παρακολουθοῦσε τὴν ἀνάπτυξί τους μὲ τὸ στοργικὸ μάτι μιᾶς μάννας... Τὸ καθένα εἶχε τὴν ἱστο-
ρία του.

— Αὐτὸ ἐκεῖ, πού ξεχωρίζεται σὲ κείνη τὴν ντούμπα λίγο ἀκόμα θὰ μοῦ τὸ ξερίζωνε μιὰ βρομονοτιὰ πρόπερσι τὸ Φλεβάρη. Πιο κάτω μιὰ μηλιά, μοῦ τὴ ξέρανε τὸ σκουλίκι. Καὶ ξέρεις τί καρπὸ ἔδινε; Δύο κόφες τὸ λιγώτερο. Στὴ ρεμματιά δὲν μπορεῖ νὰ προκόψει ἡ ἐλῆα... Καὶ ἡ δενδρο-
λογία ἔξακολουθοῦσε...

Δὲν πιστεύω νὰ ζεῖ πιά. Πέρασαν ἔκτοτε τόσα χρό-

νια... Μὰ κι' ἂν ζεῖ θᾶναι πολὺ γέρος, καὶ θ' ἀποτραβῇ
χτηκε στὸ γειτονικὸ χωριό, μακρυνὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου πέ-
ρασε τὴ ζωὴ του... Θᾶναι δυστυχισμένος, γιατί θὰ νοσταλ-
γεῖ τὴ μοναξιά, τὰ δέντρα πὺν ἀνάθρεψε, τὰ νερά, τὰ
βουνά, τὴ θάλασσα, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἐρημοκλήσι.

Θὰ ζήλευα πραγματικὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν πὺν φαντα-
ζόμουν ἐπὶ ἓνα διάστημα, χειραφετημένο ἀπὸ πολλὰ ἄν-
θρώπινα δεσμά. Μιὰ μέρα μολαταῦτα λίγο καιρὸ πρὶν τὸν
ἀποχαιρετήσω γιὰ πάντα, κατάλαβα πόσο εἶχα γελαστεῖ...
Κατάλαβα πὺς κι' αὐτὸς πλήρωνε στὸν πόνο ἓνα δυσβά-
στακτο φόρο.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς φωτογραφίας εἶχαν περάσει τρία
χρόνια. Ἐξακολουθοῦσα ἀκόμα νὰ περνῶ τὸ μισὸ φθινό-
πωρο σὲ κεῖνο τὸ μέρος. Ὁ Γιάννης ὅμως δὲν ἦταν πιά ὁ
ἴδιος. — Μὲ συνώδευε ὅπως καὶ πρὶν στὸ κυῖγι, ἀλλὰ δὲν
ἐπιζητοῦσε εὐκαιρίε; νὰ μοῦ μιλήσει γιὰ τὰ δέντρα του,
γιὰ τὴν τραμουντάνα, γιὰ τὰ σύννεφα, καὶ γιὰ τὸ πέραςμα
τῶν πουλιῶν... Γένηκεν ὀλιγόλογος. Ἐξὸν ἀπὸ τίς ὥρες,
πὺν ἦταν μαζύ μου στὰ βουνά, τίς ἄλλες δὲν τὸν ἔβλεπα.
Καὶ τὰ βράδια ἀκόμα ἀπόφευγε τὴ συντροφιά μου.

Κάποια ὑποψία μοῦ πέρασεν ἀπὸ τὸ νοῦ.

— Δὲν μοῦ λὲς Γιάννη; Μένει πάντα στὴν πόλη τὸ
κορίτσι σου ποῦ δούλευε στὰ καπνά; τὸν ρώτησα ξαφνικὰ
μιὰ μέρα.

Ἡ γυναῖκα του φέρνοντας στὸν κόσμον τὸ κορίτσι αὐτό,
ἓνα χρόνο ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμον τους, πέθανε ἀπὸ ἐπιλόχιο.
Τὸ ἀνάθρεψεν ὁ ἴδιος ὡσότου πάτησε τὰ δεκαπέντε κι' ὕστε-
ρα ἡ ἀνάγκη τὸν ἔκανε νὰ τὸ στείλει στὴν πόλη γιὰ δου-
λιά...

Μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα δὲν ἀπαντοῦσε...
Τὸν ξαναρώτησα, καὶ τότες μοῦ εἶπε χαμηλόφωνα...

— Πέθανε τὸ χειμῶνα πὺν πέρασε.

Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν τὸ σαράκι πὺν τὸν ἔτρωγε...

— Καῦμένε Γιάννη, κοῖμα! σὲ λυπᾶμαι μὲ τὴν καρδιά
μου... Κι' ἀπὸ τί πέθανε;

— Καλλίτερα ἂς μὴ γένεται λόγος ἀφεντικό... Θέλω
νὰ ξεχάσω... γιὰ νὰ μὴν καταλήξω φονηᾶς...

Ξαφνίστηκα στὰ λόγια του καὶ τὸν εἶδα κατάματα.
Πόνος κανεῖς, ἀλλὰ μιὰ λάμψη μίσους, φώτισε τὸ ξερακιανὸ
πρόσωπό του. Τὸ μάτι του γιάλιζε σᾶν νὰ ἔβγαζε σπίθες.
Κατάλαβα ὅτι θὶ μπορούσε πραγματικὰ νὰ σκοτώσει...
καὶ δὲν τὸν ρώτησα πιά τίποτα.

Ἐκαὶ νὰ τὸν δῶ, μέρες. Μοῦχε μυνήσει πὼς ἦταν κουρασμένος, καὶ δὲν θὰ μποροῦσε ν'ἀρχεῖται μαζί μου...

Ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι — βρισκόμουν αἰψηλά, στὸ βουνό — ξεχώρισα τὸ ράσο ἐνὸς παπᾶ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ ρημοκκλησι καὶ κατὰ πίσω του κάποιον μ' ἓνα δέμα στὰ δυό του χέρια... Αὐτὸν τὸν γνώρισι. Ἦταν ὁ Γιάννης Καλόγερος. Δὲν μπορῶσα ὅμως νὰ καταλάβω τὶ ἔκανε. Τὸν εἶδα ν' ἀποθέτει τὸ δέμα στὴ γῆ κι' ὕστερα ν' ἀρχινάει τὸ σκάψιμο...

Ὅταν πλησίασα, ὁ παπᾶς εἶχε τελειώσει τὴ δουλιὰ του, ὁ Γιάννης ὅμως μονάχος πιά, δὲν εἶχε τελειώσει τὴ δικιά του. Ἔχωσε στὸ νηαρσκαμμένο χώμα κάθετα ἓνα ξύλο, — ἓνα φρεσκοκαθαρισμένο χοντρὸ κλαδί, — ὕστερα ἔδεσε μὲ σχοινὶ στὸ μέσο του ὀριζόντια ἓνα ἄλλο. Ἐνας σταυρὸς τὸ σύνολο... Λίγο πὺδ κεῖ ἦταν χωμένος στὴ γῆ ἓνας ἄλλος παρόμοιος σταυρὸς ποὺ μισοφαίνονταν ἀνάμεσα στὰ ξερὰ χόρτα τῆς ἀνοιξιατικῆς βλάστησης. Στάθηκα μὲ κάποια συγκίνησι κι' ἔβλεπα... Ὁ Γιάννης, ἀφοῦ ἔδεσε γερὰ τὰ δυὸ ξύλα τοῦ σταυροῦ, κάθησε λίγο πὺδ ἐκεῖ σὲ μιὰ πέτρα, καὶ τὸν ἔβλεπεν ἀκουμπώντας στὸ σαγόνι τὸ χέρι του...

— Ἡ κόρη μου θάχει τώρα συντροφιά, μοῦ εἶπε δίχως νὰ δείξει καμμιὰν ἔκπληξι γιὰ τὴν παρουσία μου.

Κάποια τραγωδία ποὺ δὲν κατ'ὄρθωνα ν' ἀντιληφθῶ.

— Τί θὰ ποῦν αὐτὰ Γιάννη; δὲν καταλαβαίνω... Ποιὸς σοῦ πέθανε πάλι;

— Ἄσε με ἀφεντικό... στὸ Θεό σου... Τί σοῦ κόφτει ἔσένα ἀπ' αὐτά;

— Γιατὶ μοῦ μιᾶς ἔτσι Γιάννη; Τί ἔχεις; Πές μου; Τί βοήθεια μπορῶ νὰ σοῦ κάνω;

— Καμμιὰν, ἀπάντησεν, ἀναπνέοντας βαθειὰ καὶ σηκώθηκε... Ὁ Θεὸς ἔκανε κεῖνο ποὺ ἔπρεπε... Μὲ γλύτωσε... Ἦταν μεγάλη ντροπὴ ν' ἀγαπῶ τὸ μαστάρδικο τῆς κόρης μου... Κεῖνη πέθανε σὰν τὴ μάνα της στὴ γέννα καὶ μοῦ τᾶφησε... Τώρα πάει κι' αὐτό... Κι' ἔτσι πάει κι' ἡ ντροπὴ... Γιατὶ νὰ ξέρεις... τ' ἀγαποῦσα κάθε μέρα πιότερο...

Κακόμοιρε Γιάννη! δὲν εἶχες πιά τότες τὸ ἀρειμάνιο ὕψος ποὺ βλέπω στὴ φωτογραφία!... Πόσες φορὲς ἔκτοτε σὲ εἶδα νὰ τριγυρνᾷς γύρω στὸ ρημοκκλησι. Νιτράπηκες νὰ μοῦ ἐκμυστηρευτεῖς πὼς σοῦ ἄρσεν ἡ συντροφιά τῶν πεθαμμένων, κεῖνο τὸ δειλινό, ποὺ περνώντας ἀπὸ τὸ ἐρη-

μοκλῆσι, σὲ βρῆκα μὲ τὸ τουφέκι σου νὰ κάθεται στὴν ἴδια πέτρα...

— Μοναδικὸ τὸ μέρος αὐτὸ γιὰ καρτέρι, μοῦ εἶπες... Τ' ἀγριοπερίστερα θὰ περάσουν πάντ' ἀπὸ δῶ, στὸ ἡλιο-
βασίλειμα... Τὸ νοῦ σου ἀφεντικό! Νάτα! ἔρχονται...

Σβίν... σβίν... σβίν... Ἀνὰ ταυτόχρονα τουφεκιές.
Ἕνα περιστέρι ξεχώρισεν ἀπὸ τὸ κοπάδι. Πέφτοντας χτύ-
πησεν ὀρμητικὰ στὸ σταυρὸ καὶ τὸν ράντισε μὲ τὸ αἷμά
του... Περήφανος γιὰ τὴν ἐπιτυχία, — ἦταν ἐπιτυχημένο
τίρο, — ἔτρεξα νὰ τὸ πάρω, ἀνάληγτος σὰν πάντα στὸ
σφαδασμό του...

Πέρασαν ἔκτοτε τριάντα χρόνια, κι' ὅμως ἡ φωτογρα-
φία πὺν ἔχω μπροστά μου ἐξουδετερώνει τὸ χρόνο. Μοῦ
φαίνεται πὺς κρατῶ ἀκόμα στὸ χέρι τὸ θανάσιμα λαβω-
μένο πουλί, καὶ βλέπω τὸ τελευταῖο παράπονο στὸ μισό-
σβυστο μάτι του, ἐνῶ πὺ καὶ ἀκίνητος ὁ Γιάννης Καλόγε-
ρος βλέπει μὲ πόνο τὸ ματωμένο σταυρό.

A. ΛΕΟΝΤΗΣ

Ο ΠΡΟΞΕΝΟΣ

— Αὐτὸς εἶναι! Ψιθύρισε ὁ Θύμιος ἀφοῦ κοίταξε
καλύτερα τὸν ἄνθρωπο μπροστὰ στὸν ὁποῖο παραμέριζε τὸ
«ἐκκλησίασμα». Κι ὅμως δὲν εἶν' αὐτός.

Ὁ Πρόξενος προχώρησε ἀργὰ στὸ στασίδι του χαι-
ρετώντας μ' ἐλαφριά ὑπόκλιση τοὺς πὺ κοντινοὺς πρόκρι-
τους. Ἐπειτα κατέβασε τὸ κεφάλι γιὰ ν' ἀποφύγει τὰ τόσα
μάτια πὺ, σὰν ἄστρα, στηλωθῆκαν πάνω του. Κι ὅμως
δύσκολα νὰ τὸν ξεχωρίσει κανεὶς ἀπὸ τοὺς κοινούς πολίτες,
γιατὶ δὲ φοροῦσε ἐπίσημη στολή. Οἱ περισσότεροι, λαϊ-
κοὶ κι ἀριστοκράτες, ἔμειναν ἀνικανοποίητοι. Ὁ «κύριος»
ἐκεῖνος δὲν ἦταν ὁ ἀναμενόμενος πρόξενος. Ἄν ἔλειπε ὁ
καβάσης του, μὲ τὴ χρυσὴ φορεσιά θὰ κοίταζαν ἀκόμα τὴν
πόρτα.

Μιὰ ἐλαφριά δυσφορία κι ἔπειτα κάπια ἀπογοή-
τεψη, ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Θύμιου. Ἄθελα γύ-
ρισε τὸ κεφάλι στὸν πατριαρχικὸ θρόνο. Ὁ Μακαριώτατος,